

Statsmonopoliseringen af Livsforsikringsvirksomheden i Italien.

Af

Cand. polit. **Chr. Thorsen.**

De senere Aars interessanteste Begivenhed indenfor den europæiske Livsforsikringsverden er ubetinget Indførelsen af Statsmonopol for Livsforsikring i Italien — vedtaget ved Lov af 22. April 1912. Forslag til Livsforsikringens Monopolisering har vel tidligere været fremsat i andre Lande, saaledes f. Eks. i Frankrig i 1900, men indtil den italienske Lovs Vedtagelse har saadanne Forslag ikke ført til noget positivt Resultat. Var Tanken om at monopolisere Livsforsikringsvirksomheden for Staten ikke ny andet Steds, saa var den det heller ikke i Italien. Flere italienske Statsmænd, bl. a. Guiseppe Zanardelli, har haft den, men først for Ministeriet Giolitti skulde det lykkes at iklæde Tanken en saadan Form, at den kunde vinde fornøden Anklang i Parlamentet. — Allerede da Premierminister Giolitti i April 1911 holdt sin politiske Programtale, erklærede han, at det var Regeringens Hensigt at søge gennemført bl. a. en ny Alderdomsforsørgelseslov for Arbejderne, og han hævdede, at en saadan Lovs Gennem-

førelse vilde lettes betydeligt, saa vel finansielt som teknisk, saafremt den italienske Stat for sig monopoliserede al Livsforsikringsvirksomhed i Landet, og et herpaa sigtende Forslag vilde derfor senere fremkomme. Sagen var jo nemlig den, at en Alderdomsforsørgelse for Arbejderne ikke kunde gennemføres, uden at der skaffedes Staten nye Indtægter, og et Forsøg paa at erholde saadanne gennem en Omlægning af Skattesystemet var mislykkedes. Regeringens Hensigt var da gennem en monopoliseret Livsforsikringsanstalts paaregnede Overskud at tilvejebringe en Del af de Midler, man manglede. — I det her nævnte Forhold maa Regeringens Hovedmotiv til Monopollovens Gennemførelse sikkert søges; senere har man fra Lovens Modstanderes Side hævdet, at Regeringen ønskede Monopolet indført for gennem det at skaffe Penge til Fortsættelse af Krigen i Tripolis.

Hvilke nu end Regeringens oprindelige Motiver har været, saa blev i hvert Fald Resultatet det, at den italienske Handels- og Landbrugsminister, Nitti, der i denne Sag var Regeringens Ordfører, forelagde det bebudede Lovforslag for Parlamentet den 3. Juni 1911. I Korthed gik dette oprindelige Forslag ud paa, at der i Rom skulde oprettes en Statsforsikringsanstalt, for hvilken al Livsforsikring under enhver Form reserveredes, dog skulde der gælde enkelte Undtagelser for Forsikringer af særlig social Betydning. Saaledes skulde Loven ikke gælde for gensidige Hjælpekasser, der livsforsikrer deres Medlemmer for højst 1000 Lire Kapital eller 400 Lire aarlig Rente, eller for de ved kgl. Dekret anerkendte Forsørgelseskasser eller for de private Bedrifter eller offentlige Institutioner, for saa

vidt som de forsikrede deres Personaler (Pensioner, Begravelseshjælp o. l.) o. s. v. Alle hidtil i Italien arbejdende Livsforsikringselskaber, saa vel indenlandske som udenlandske, skulde fra Lovens Ikrafttrædelsesdag opføre sig med at tegne nye Forsikringer i Italien, derimod skulde de naturligvis have Lov til at afvikle de løbende Forsikringer, men de kunde dog ogsaa paa Betingelser, der nærmere vilde blive fastsatte, overdrage deres Portefeuller til Monopolanstalten. Intet Selskab saa lidt som nogen Person, der i Italien havde været beskæftiget ved Livsforsikringsvirksomhed, skulde paa Grund af de netop nævnte Bestemmelser have Krav paa nogen som helst Erstatning, og enhver Retssag, der mulig vilde blive krævet anlagt til Opnaelse af Erstatning, vilde uden videre være at afvise af Domstolene. Overtrædelse af Forbudet mod at private Selskaber tegnede nye Forsikringer, vilde medføre Bøder af fra 10 til 20 % af de tegnede Forsikringssummer, og desuden vilde de mod Forbudet tegnede Forsikringer være ugyldige. Ingen italiensk Borger maatte forsikre sig i Udlandet, med mindre han kunde føre Bevis for, at han havde haft Bopæl der i mindst et Aar. — Hvad selve Monopolanstalten angaar, saa skulde den efter Forslaget under Ministeriet for Agerbrug, Industri og Handel have en selvstændig Forvaltning gennem et Administrationsraad paa 9 Medlemmer, bestaaende af 4 højere Statseembedsmænd, 4 forsikringskyndige, italienske Borgere og Direktøren for den nationale Institution, gennem hvilken de af Arbejderulykkesforsikringsloven flydende Pensioner ordnes. Anstaltens Embedsmænd skulde ikke ligestilles med Statseembedsmænd; de skulde ansættes og afskediges

af Administrationsraadet, og der skulde ikke tilkomme dem nogen Ret til Pension, men ved deres Ansættelse skulde de tegne en Livsforsikring i Anstalten. Ved Ansættelsen af Anstaltens Funktionærer skulde foretrakkes saadanne, der i mindst 3 Aar havde haft Ansættelse i de private Selskaber. Præmieinkassen og Udbetalinger af Forsikringssummer skulde kunne ske foruden gennem Anstaltens Agenturer tillige gennem Postvæsenet, og naar de Forsikrede selv indbetalte deres Præmier paa Postkontorerne, skulde de have en lille Godtgørelse i Præmien; det samme skulde forøvrigt gælde for saadanne statslønnede eller statspensionerede Forsikrede, som vilde lade Præmierne fradrage i de dem tilkommende Udbetalinger fra Staten. — Med Hensyn til Anstaltens paaregnede aarlige Overskud bestemte Forslaget, at Nettooverskudet skulde komme Arbejdersikringen til gode, efter at først nogle nærmere bestemte Procentdele af det er henlagt til forskellige Reserver og benyttet som Tantième (ikke over 5 %) til Funktionærerne. — For Anbringelsen af Monopolanstaltens Præmiereserve gaves der naturligvis detaljerede Bestemmelser, hvorved særlig kan mærkes, at den bl. a. maatte anlægges i: 1) Italienske Statsobligationer, 2) Andre af den italienske Stat emitterede eller garanterede Papirer, 3) De autoriserede Realkreditinstitutters Obligationer, 4) Lombardlaan paa de under 1—3 nævnte Effekter, 5) Policelaan indenfor Policernes Tilbagekøbsværdi som Maksimum og 6) Første Prioriteter faste ubehæftede Ejendomme — dog maatte paa denne sidste Maade anbringes højst 10 % af Præmiereserven.

Forslagets Forelæggelse gav i Deputeretkamret Anledning til ret stormende Optrin, hvor det efter

sydlandsk parlamentarisk Sædvane end ikke skal have manglet paa personlige Sammenstød med deraf følgende Dueludfordringer, men tiltrods herfor blev man under de følgende Forhandlinger dog ret hurtigt i Principet enige om Statsmonopolets Indførelse, og hertil bidrog maaske ikke mindst hele den politiske Situation samt den Omstændighed, at Hovedparten af de i Italien tegnede Forsikringer er erhvervede af udenlandske Selskaber. Paa enkelte Punkter ønskede Parlamentet dog Forslaget ændret; i saa Henseende fik et af den Deputerede, Bertolini, indbragt Forslag om kun at lade Statsmonopolet gælde for de saakaldte »demokratiske« Forsikringer, d. v. s. Livsforsikringer under 15000 Lire Kapital eller under 1500 Lire aarlig Rente, ingen Betydning, men efter at Parlamentet, der i Juli 1911 havde taget Ferie, atter var aabnet i Februar 1912, blev der fremsat et andet Ændringsforslag, i Henhold til hvilket de Selskaber, der den $31/12$ 1911 paa lovlig Vis havde drevet Livsforsikring i Italien, skulde kunne erholde Fuldmagt til at fortsætte Forretningerne indenfor et Tidsrum af højst 10 Aar, regnet fra den gode Dag efter Lovens Ikrafttræden; men Tilladelsen, der skulde meddeles ved kgl. Dekret, skulde være afhængig af følgende 3 Betingelser: 1) 40% af de nytegnede Forsikringer skulde genforsikres hos Monopolanstalten, 2) 50% af Præmiereserven skulde anlægges i italienske Statspapirer og 3) Forsikringsselskaberne skal have Handelsministeriets Godkendelse af alle benyttede Tarifer. — Med disse Ændringer vedtoges da det foran skitserede Forslag den 4. April i Aar tiltrods for den stærke Modstand, som de private Selskaber, saa vel de inden- som de udenlandske, havde organiseret, og

hvorved der endog var forsøgt diplomatisk Intervention.

Under Forhandlingerne i Parlamentet, hvor Handelsminister Nitti og hans Meningsfæller nærmere maatte gøre Rede for deres teoretiske og praktiske Grunde til at søge Livsforsikringsvirksomheden monopoliseret for Staten, og i de talrige Modskrifter fra de i den private Livsforsikring interesseredes Side fremkom der selvfølgelig en Mængde Argumenter pro et contra Monopolet, og for disse Argumenter skal der i det følgende kort gøres Rede*). Ministeren hævdede, at Monopolet var ønskeligt ud fra et rent fiskalt Synspunkt: Staten trængte til nye Indtægter, og efter hans Kalkulation vilde der kunne paaregnes en saa stor aarlig Nytilgang til Monopolanstalten, at denne efter 25 Aars Forløb vilde have en Præmieindtægt af 180 Mill. Lire, og Staten vilde da kunne paaregne en aarlig Gevinst af 20 Mill. Lire. Monopolets Modstandere hævdede heroverfor, at det var meget usandsynligt, at Statsanstalten vilde give det kalkulerede Overskud; man har ganske vist i Italien Statsmonopoler, som Tobaks- og Saltmonopolet, der giver godt Udbytte, men det gør de, fordi det her drejer sig om almindelige Forbrugsartikler, til hvilke Kunderne melder sig af sig selv; men det kan man ikke vente ved Livsforsikringsmonopolet; det vil altid kun være faa, der af egen Drift forsikrer sig; desuden har man i Italien ogsaa Eksempler paa, at Staten driver Virksomheder, f. Eks. Jernbanerne og Telefonerne, som

*) Jfr. Dr. jur. G. Rocca: Das italienische Lebensversicherungs-Monopolgesetz, Zeitschrift für die gesamte Versicherungs-Wissenschaft, Bd. XII, 3. H. Berlin 1912.

ikke betaler sig; men hvordan det finansielle Udbytte end bliver, saa vil Monopolets Indførelse set fra et fiskalt Synspunkt være uretfærdigt, idet det vil betyde en Beskatning af Forsorgen hos Middelstanden til Gavn for Arbejderne, der i det væsentlige er stillet omtrent paa samme Maade som Middelstanden.

I al Almindelighed hævdede Monopolforslagets Venner, at Livsforsikringsvirksomheden var særlig egnet for Statsdrift; der kræves nemlig til saadan Virksomhed ikke nogen kompliceret Mekanisme, ingen Maskiner og intet kostbart Anlæg, der atter og atter maa forandres. Virksomheden træffes desuden ikke saaledes som rent industrielle Virksomheder direkte af Produktionskriser og Prisforandringer. Livsforsikring er i fuldeste Maal grundet paa Tillid, men intet Selskab, end ikke det største, nyder samme Tillid som Staten, der bestaar til enhver Tid. Jo større Antallet i en Forsikrings sammenslutning er, des større er Sikkerheden, og des mindre kan Præmierne være, og samles alle Forsikringer hos Staten, kan denne yde Maksimum af Sikkerhed og Minimum af Udgifter; og hvad den saa højt priste frie Konkurrence med dens for det forsikrede Publikum saa gavnlige Følger angaar, saa frembringer den jo ikke nye og bedre tekniske Systemer eller fuldkomnere Driftsformer; den har derimod væsentligst udviklet sig til at blive et Kapløb om de bedste Agenter og fører derved til en Forhøjelse af Administrations- og Erhvervsudgifterne og eventuelt af Præmierne. Forøvrigt maatte det fremhæves, at Konkurrencen i Italien slet ikke var effektiv, idet de fleste Forsikringer tages af de store Selskaber og af disse igen væsentligst af de udenlandske; ogsaa for

at hindre, at for stor finansiel Magt samledes i faa Kapitalisters Hænder, maatte man derfor ønske Monopolet gennemført; og man maatte ikke henvise til, at den bestaaende Tilstand kunde bevares, og Konkurrencen blot reguleres gennem Lovgivningen, for efter Monopolvennernes Mening havde det i alle de Lande, hvor der hidtil var lovgivet paa dette Omraade, vist sig, at de trufne Forholdsregler var utilstrækkelige, og de havde kun virket som Baand paa det private Initiativ, men saa var det jo dog bedre, at Staten helt tog Sagen i sin Haand.

Forslagets Modstandere argumenterede mod disse almindelige Betragtninger ud fra den Forudsætning, at Staten har den største Interesse i, at Livsforsikringen naar ud i saa vide Kredse af Befolkningen som muligt. Livsforsikringens Udvikling afhænger imidlertid af de tre Faktorer: Forsørgelsesviljen, Akquisitionsvirksomheden og Formuestanden hos Forsikringsemnerne, og da den anden af disse Faktorer hos en Statsanstalt vil være meget svagere end hos de private Selskaber, saa vil Monopolsystemet i sidste Instans skade Staten. Naar det fremhævedes, at Staten nyder en særlig Tillid, saa er dette ganske vist rigtig nok, men denne Tillid beror ikke paa de Forretninger, den eventuelt afslutter med de enkelte Statsborgere; tvertimod kan det meget vel gaa saaledes, at Tilliden gennem saadanne Forretninger svækkes, nemlig i de mange Tilfælde, hvor det sikkert vil vise sig, at Staten betjener Publikum mindre hurtigt og mindre godt end de private Selskaber. Endvidere udfolder de private Selskaber en stor Kreditvirksomhed ved Siden af Bankerne; Staten derimod synes ikke at kende nogen anden Pengeanbringelse end den i Stats-

papirer; fra et økonomisk Synspunkt er Monopolet altsaa ogsaa forkasteligt. Endelig er det ganske forkert at hævde, at Konkurrencen ikke har gavnet det forsikrede Publikum; den har uomtvisteligt ført til bedre Policebetingelser; og hvad den Omstændighed angaar; at enkelte Selskaber har vist sig ude af Stand til at opfylde deres Forpligtelser, saa vilde en Tilsynslov kunne forhindre Gentagelsestilfælde, og en saadan Lov vilde tillige kunne virke regulerende med Hensyn til de stigende Udgifter, og den vilde i enhver Henseende være at foretrække for en Monopollov, fordi den uden at ophæve Konkurrencen vilde mildne denne.

Foruden disse almindelige Betæneligheder ved Monopolets Indførelse næredes der ogsaa Betæneligheder af teknisk og juridisk Natur. Man foreholdt Ministeren, at hans Beregninger fejlagtigt var foretagne paa Grundlag af en Dødelighedstavle, der var beregnet efter den almindelige Befolknings Dødelighed, medens de Forsikredes Dødelighed vilde vise sig at være uoverensstemmende hermed. Ministeren fremhævede heroverfor — som det synes med Rette —, at han saa i hvert Fald havde holdt sig paa den rigtige Side, idet Dødeligheden blandt Forsikrede erfaringsmæssig er mindre end blandt den almindelige Befolkning. Mere Betydning synes de Indvendinger af juridisk Natur, som man har gjort, at kunne faa. Man siger, at italiensk Ret kun tillader Ekspropriation mod Erstatning, og da Monopolets Etablering betyder en Ekspropriation af private Selskabers Formuesværdier, saa maa der tilkomme Selskaberne Erstatning. Organisation og Oparbejdelse af en Forretning beskattes i Italien som en Formueværdi, og saadanne Formueværdier er det,

at Staten konfiskerer ved Monopolloven, der afviser ethvert Krav paa Erstatning. Heroverfor hævder Regeringen, at Friheden til at drive Forretning kan Selskaberne vel nære Forventning om, men derved skabes der ikke nogen subjektiv Ret for dem. Det er en Følge af Statssoveræniteten, at der til enhver Tid kan gøres Indskrænkninger i den bestaaende Erhvervsfrihed, der endog kan helt ophæves, uden at de paa-gældende interesserede derfor har noget Krav paa Erstatning. Man har da ogsaa fra andre Lande flere Eksempler paa, at Statsmonopoler — ogsaa paa Forsikringsområdet — er indført uden Ydelse af Erstatning. Da Kanton Graubünden i 1907 indførte offentlig obligatorisk Brandforsikring, ydede den ingen Erstatning til de private Selskaber, og det tiltrods for at den endog erklærede de da bestaaende Policier for ugyldige. Man maa desuden huske paa, at Monopolanstalten ikke tager de private Selskabers Klientel — med mindre dette frivillig overdrages til den — Statsanstalten maa selv skabe sig et Klientel; det er jo sjældent, at den samme Person forsikrer sig to Gange.

De private italienske Selskaber maa selvfølgelig, hvad Erstatningsspørgsmaalet angaar, lade sig nøje med, hvad Landets Lovgivning i saa Henseende bestemmer; et andet Spørgsmaal er det derimod, om de mange i Italien virkende udenlandske Selskaber uden videre behøver at bøje sig for Lovens Bestemmelser om Erstatningsspørgsmaalet. Med Hensyn til de af udenlandske Selskaber i Italien tegnede og pr. ³¹/₁₂ 1910 i Kraft værende Forsikringer stiller Forholdet sig saaledes:

		Forsikret Kapital	Aarlig Rente
I 7 østerrigske	Selskaber	627,818,163 Lire	1,711,547 Lire
- 5 franske	do.	97,178,519 —	39,041 —
- 4 tyske	do.	27,808,919 —	3,228 —
- 4 engelske	do.	70,347,788 —	150,136 —
- 3 nordamerikanske	do.	131,669,556 —	81,093 —
- 1 hollandsk	do.	23,032,401 —	10,887 —
- 1 spansk	do.	942,500 —	— —
- 1 schweizisk	do.	13,146,452 —	2,571 —
Ialt. . .		991,944,298 —	1,998,503 —

Som man ser har talrige Landes Forsikrings-selskaber Interesse i en mulig Erstatning (ca. Halvdelen af alle i Italien tegnede Forsikringer er erhvervede af udenlandske Selskaber); men om nogen fælles Op-træden fra Selskabernes Side forlyder der hidtil intet. Derimod har adskillige Folkeretslærere paa nogle Livs-forsikrings-selskabers Foranledning udtalt sig om Erstat-ningsspørgsmaalet*), og den fremherskende Mening blandt disse synes at være den, at Erstatning vilde blive tilkendt Selskaberne ved en eventuel international Voldgiftsdomstol. Erstatningsspørgsmaalet har jo sin store principielle Betydning, da muligvis andre Stater kunde faa i Sinde at følge Italiens Eksempel og ind-føre Statsmonopol for Livsforsikring. Det vil da blive interessant at se, hvilket det endelige Resultat maatte blive med Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet.

Foreløbig er imidlertid den italienske Regering travlt beskæftiget med Organisationen af den nye Mo-nopolanstalt, og af det i »Gazetta Ufficiale« den 7. September i Aar offentliggjorte Reglement ses det, at

*) Jfr. Dr. Hans Wehberg: Das italienische Staatsversicherungs-monopol und der Haager Schiedshof, Oesterreichische Ver-sicherungs-Zeitung for 14. Sept. 1912 o. fl. Nr.

man er fast bestemt paa at gennemføre Loven i dens fulde Udstrækning til Trods for al Modstand og alle ilde Spaadomme. I Reglementet bestemmes det, at Loven skal træde i Kraft den 1. Januar 1913, og denne Dag begynder saa Monopolanstalten sin Virksomhed. Ved Ansættelsen af Anstaltens Funktionærer skal der tages særligt Hensyn til dem, der har gjort Tjeneste ved saadanne private Selskaber, som har andraget om deres Portefeullers Overdragelse til Statsanstalten. Denne skal anlægge mindst Halvdelen af sin Præmiereserve i Statsobligationer eller andre statsgaranterede Papirer. Ansøgninger om Tilladelse til Viderearbejde maa af de Selskaber, der ønsker en saadan, indgives til Handelsministeriet inden 5. Novbr. 1912 og maa ledsages af Tarifer og Policeeksemplarer. Naar Tilladelsen er givet, maa inden 30 Dage derefter Tarifer og Policeeksemplarer ogsaa indsendes til Monopolanstalten, til hvilkken fra 1. Jan. 1913 enhver nyttegnet Forsikring maa anmeldes inden 30 Dage, og Anmeldelsen maa (for de 40 % Genforsikrings Skyld) ledsages af Originalpolicen, Kopier af Præmiekvittering, Agentens Provisionskvittering, Helbredsattest, Begæring etc. Derefter kan Monopolanstalten antage eller afslaa Forsikringen, men Besked skal gives inden 5 Dage efter Papirernes Modtagelse. Monopolanstalten giver Policen Paategning om Antagelse eller Afslag. Det private Selskab har alene Risikoen i den Tid, der forløber mellem Forsikringens Antagelse af Selskabet og den Dag, da den antages af Monopolanstalten. Hver enkelt Genforsikringspræmie maa indbetales til Anstalten inden 10 Dage efter, at den er modtaget fra den Forsikrede, eventuelt inden 5 Dage, nemlig naar den sædvanlige Frist for Præmie-

betalingen er udløben. Overholdes denne Bestemmelse ikke, bærer det forsikrende Selskab hele Risikoen. Paa Selskabets Hovedkontor skal der til Eftersyn for Monopolanstaltens Funktionærer ligge en Bog, i hvilken enhver Præmieindbetaling under Angivelse af Police-Nr., For- og Efternavn for den Forsikrede og Indbetalingsdag er indført. Forsømmelse heraf kan medføre Fortabelse af den til Fortsættelse af Arbejdet givne Tilladelse. Monopolanstalten tager sin kvotemæssige Andel af Reduktioner, Kapitaliseringer og Tilbagekøb, i sidste Tilfælde mod Forevisning af Originalkvittering. Om enhver Ophævelse af Forsikringer og om enhver Ikraftsættelse maa Anstalten underrettes inden 5 Dages Forløb. Ved Ikraftsættelser maa de nødvendige Papirer — f. Eks. eventuelt Helbredsattest — ledsage Meddelelsen. I Skadestilfælde bliver den genforsikrede Kvote udbetalt til det forsikrende Selskab mod Forevisning af Identitetspapirer og Originalkvittering. Monopolanstalten godtgør det overdragende Selskab en til den genforsikrede Kvote svarende Del af Erhvervsprovisionen, der dog højst maa udgøre 70 % af første Aars Præmie, og betaler en Inkassoprovision af højst 5 % fra det andet Forsikringsaar af. Ethvert Afslag paa Præmien, ligegyldig under hvilken Form, straffes eventuelt med Arbejdstilladelsens Fortabelse. — For de Selskaber, der selv vil afvikle deres Forretninger i Italien, men som ikke ønsker at arbejde videre, gælder det, at de maa indsende sidste Aars Balance og Fortegnelse over de Aktiver, hvori Præmiereserven er anlagt. Handelsministeriet kan revidere hos Selskabet for at prøve, om Præmiereserven er rigtig beregnet og forsvarlig dækket; finder Ministeriet, at der er Utilbør-

ligheder paa dette Omraade, saa giver det Selskabet en Frist til at ændre Fejlene, og hvis Fristen da udløber, uden at dette er sket, kan der gaas retslig frem overfor Selskabet. Hvert Kvartal skal der til Ministeriet indsendes en Fortegnelse over de i Kvartalet udgaaede Forsikringer med Angivelse af Grundene til Afgangen. Ingen Forsikring kan forhøjes paa anden Maade end gennem en Kapitalisation af Bonus.

Selvfølgelig har der i Forsikringspressen, der jo væsentligst er til for at varetage de private Selskabers Interesser, rejst sig et Ramaskrig mod de foran citerede Bestemmelser; man havde til det sidste haabet, at den italienske Regering ved et lempeligt Reglement vilde svække Lovens Bestemmelser; da det modsatte viste sig at blive Tilfældet, blev Skuffelsen derfor stor. Det hævdes*): »At enhver Fagmand let ser af de bureaukratiske, smaalige og chikanøse Bestemmelser, som vil drage en stadig ulidelig Besværliggørelse af Forretningerne efter sig, at det har været Meningen at umuliggøre Selskaberne at arbejde videre i de 10 Aar, som Loven kan tillade. Man vil »afpresse« Forsikringsselskaberne deres Forsikringsbestand, fordi man har den i høj Grad behov for at undgaa en Fiasko straks fra Begyndelsen af. Selskaberne kan imidlertid ganske rolig se Tiden an, thi ogsaa efter Udløbet af den dem givne korte Bestemmelsesfrist vil Monopolanstalten føle stærk Trang til en Forhøjelse af sin Forsikringsbestand«.

I et andet Forsikringsblad**) hedder det: »Enhver

*) Jfr. Oesterreichische Verzicherungs-Zeitung Nr. 39 for 28. Sept. 1912.

**) Jfr. Oesterreichische Revue, Organ für Assekuranz und Volkswirtschaft, for 23. Sept. 1912.